

Beta Forn. Bidegabekeria erraietan



Pasa den azaroaren 2an Estremerako espetxean giltzapetu zuten Joaquim Forn Kataluniako diputatuaren alabarik gazteena da Beta Forn (Bartzelona, Herrialde Katalanak, 1998). Erizaindegi ikasketen bigarren ikasturtea amaitu berri duenean, Kataluniako ordezkari independentistek bizi duten errepresioaren kontrako borrokan murgilduta dago.

“Geroz eta gauza larriagoak gertatu behar dira jendea kalera ateratzeko”



Saioa Baleztena

@SaioB

ARGAZKIAK: JORDI BORRÁS

Familiaren sostengu

“Haserre nago, indartsu, baina oso haserre. Injustiziek min egiten didate. Betidanik izan naiz borrokalaria, baina, azaroaren 2az geroztik, Espainiako justiziak nire aita giltzapetuz gainjarri zidan testuinguruaren aurrean, borrokarako indarra atera dut lur azpitik. Nire buruari aitortu diot familia babesteko ardura eta, hogeitaz bete berri, egun batetik bestera ikasi dut arazoei garrantzia kentzen”.

Zazpi hilabete pasa dira zure aita giltzapetu zutenetik. Zer moduz zaude?

Gora-behera handiak izan ditut, desoreka emozionalak ez du etenik izan. Hilabete gogorra pasa dut, baina, borrokatzen jarraitzeko prest nago. Indartsu egotera behartuta gaude...

Zer izan da zailena hilabete hauetan?

Ziurgabetasunak akitu nau. Baina, aitortu behar dut, lagundu didala ulertzeak irtenbidea ez dagoela gure esku. Helburua orain nire familiak ere ulertzea da, ez baitu argi. Mugimenduren bat zegoen bakoitzean itxaropena izaten nuen hasieran baina, nire osasunaren mesedetan, jadanik galdu dut. Giltzapetu zituzten bezala utziko dituzte aske, hau ez baita prozedura judicial arrunta. Nahiago dut luzerako joango dela pentsatzea. Modu bakarra da guk geure burua babesteko.

Beste preso politikoen seme-alabak gaok izan omen dira bide honetan...

Hasieran obligazioz gelditzen ginen [dio irriz]. Ez genuen uste gerora josi genuen harremana sortuko zenik. Betiko lagunei kosta egiten zaie ulertzea, baina,

niretzat erabakigarriak izan dira zazpi hilabete hauetan. Funtsean, bizi dugun injustizia konpartitzen dugu, eta konplizitatea erabatekoa da.

Babesa bakarrik ez, erakusleho izan nahi duzue. Proiekturen bat baduzue eskuartean, ezta?

Testuingurua aldatzeko egitasmoak sustatzeko beharra izan dugu hastapenetik eta bota genituen ideien artean bati heldu genion. Independentistak izan gabe, giza eskubideen urraketaren kontra egon zitezkeen espainiar ospetsuen zerrenda osatu genuen, bideo bat osatu asmoz.

Zertan da orain?

Ez dugu gauzatuko. Deitu genituen ehun pertsonetatik hiruk esan zuten baietz. Eskaintza ukatu zutenen artean, gehien goaren arrazoia zen beldurra: testuingurua salatzen zutela, asko sentitzen zutela, baina euren lanpostuak galtzeko arriskuan zirela.

Espero zenuten erantzun hori?

Ez, oso etsigarria izan da. Bestelako aldarrikapenetan parte hartzen duten pertsonaia ezkertiarak bildu genituen



zerrendan, baina Kataluniak bizi duen injustiziarekin ez dira fitxarik mugitzeko gai izan. Nola da posible? Seguruenik eurek bustiko balira Espainiak ez luke orain bezala jokatuko...

Erizaindegi ikasketak Estremerako espetxerako bisitekin uztartzen ari zara.

Egokitzapen prozesu bat egin dut hone-tan ere. Hasieran aita ikusteko beharra neurrigabea zen. Orain oreka lortzen saiatzen naiz: hileroko familia bisean biseko bisitetara joaten naiz bakarrik, kristalaren bestaldeko bisitak saihestuz. Gogorregiak ziren. Hotzak. Hein batean, oraindik ere, ezin dut nire aita pareta horien artean giltzapetuta dagoela sinetsi. Hain gertu zaude eta hain urruti aldi berean...

Zer-nolakoa izan da funtzionarioen alde-tik jaso duzun erantzuna?

Giltzapetzea zigorra bada bere horretan, familiok zigor bikoitza sofritzen dugu bisiten izaeragatik. Hasieran zera zen gogorrena: kristalaren bitarteko solasaldietan bat-batean mozten dutela mikroa, alde zurretik abisatu gabe. Hain krudela eta gogorra zen hala agurtu behar izatea!

"Hasieran aita ikusteko beharra neurrigabea zen. Orain oreka lortzen saiatzen naiz: hileroko familia bisean biseko bisitetara joaten naiz bakarrik".

Espainiako justiziak dispertsioa erabili izan du betidanik. Zure aita atxiloaldi prebentiboan egonik, zer deritzozu Madrilen egoteaz?

Dispertsioa zigor gisa uler daiteke bakarrik, are gehiago atxiloaldi prebentiboan. Eskubideek berdinak behar lukete izan denontzat, ulertezina da Madrileraino joan behar izatea.

Espainian Mariano Rajoy erori eta Pedro Sanchez da orain presidente. Nola eragingo dio aldaketak Kataluniari?

Oraingoz ez dut aldaketarik antzeman, espetxeratuez hitz egin duenean, behintzat, eta argi dago Sanchez errepre-sioaren erantzule izan dela. Hala ere, zentsura moztio bitartez iritsi da presidentetzara, hainbat alderdiren babesari esker. Beraz, behartuta dago keinuren bat egitera eta, ondorioz, ilusio gehiegirik egin gabe baina esperantza hor dago.

Edonola ere, Kataluniako espetxeetara ekartzea legeak biltzen duen eskubidea izan arren, nire borroka eta erronka aske uztea da.

Bitartean, Kataluniak mobilizatuta darrari. Beldurrik duzu gizarteak salbuespen testuingurua normalizatzeko?

Bai, noski. Dagoeneko nabaritzen dugu lehen egunetako euforia desagertu dela. Badirudi geroz eta gauza larriagoak gertatu behar direla jendea kalera ateratzeko. Batez ere, geure adinekoen artean. Hori oso gogorra da. Ezin dugu ahaztu jendea atxilotzen ari direla abestiak idazteagatik! Pentsatu nahi dut normala dela, eta mobilizazioaren beherakadak balio duela borrokari eusteko indarrak hartzeko...".

Kataluniako preso politikoak larrutik ari dira ordaintzen idealen defentsa. Merezki izan du?

Noski. Bestela ez genuke dugun indarra izango. Eurak preso daude, baina badakite egindako bideak helmuga bat izango duela. Nik Espainian ez dut itxaropenik, baina, nazioarteko bilakatuz, geure erronka lortuko dugu! ■